

[Helge von Rosen.]

at se skulle det være meget let ikke at blande ægteskabslovgivningen ind i en reform på dette afgiftsmæssige område, hvis man gerne vil undgå det. Afgrænsningsforholdene kan ikke være svære. Der er jo ydre kriterier, der afgør sagen — modsat det, finansministeren var inde på, at det skulle have noget som helst med seksuelle spørgsmål at gøre; det har det aldeles ikke efter de tanker, jeg har. Ydre kriterier er selvfølgelig, om de har boet sammen, og om de, hvis det er nødvendigt, har haft fælles økonomi i større eller mindre grad. I øvrigt er hele spørgsmålet for mig at se i hvert fald et spørgsmål om almindelig menneskelig rimelighed, om man synes, der er tilstrækkelig grund til i et sådant økonomisk forhold at være lidt hyggeligere fra statens side.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne takke hr. Grünbaum for hans tilbud om at skaffe mig dækning for det indtægts-tab, vi måtte lide ved, at ægtefællearveafgiften bliver noget lempet. Jeg er naturligvis rede til at drøfte det, hvis folketingsudvalgets flertal ønsker, at der skal en tilsvarende stramning andetsteds i skattesystemet eller arveafgiftssystemet, men jeg er ikke på forhånd indstillet på, at vi ikke skulle kunne have råd til at foretage denne lempelse. Jeg har da også forstået på hr. Grünbaums artikler i den sidste tid, at han mener, vi skulle have mulighed for at foretage ganske små korrektioner i vores afgifts- og skattesystemer.

Til det andet spørgsmål, som hr. Helge von Rosen nævnte, vil jeg sige, at det må jeg altså have misforstået. Jeg mente, hr. Helge von Rosen også brugte udtrykket homofile forhold, ligesom hr. Ømann gjorde det. Man støder jo ofte på tilfælde, hvor man ud fra menneskelige synspunkter må sige: jeg har ikke noget som helst imod at lempe, men jeg har en dispensationsregel, som må angive et forholdsvis fast kriterium fra lovgivningsmagtens side, for når lov-

givningsmagten vedtager en arveafgiftslov, så er det meningen, at arveafgifter skal betales i de tilfælde, der falder ind under loven. Når man derudover har en dispensationsadgang, som i øjeblikket efter loven er knyttet til — foruden plejebørn og den slags tilfælde, som vi alle er indforstået med — at man har en fælles husstand, og at den ene har været økonomisk afhængig af den afdøde, så har vi her nogle ganske faste kriterier, og hvis hr. Helge von Rosen under udvalgsbehandlingen kan skitsere et lige så fast kriterium for en udvidelse heraf, så ser jeg det gerne. Jeg er stødt på mange tilfælde, også hvor det drejer sig om ikke-homofile, hvor man må sige: det er kedeligt ud fra et menneskeligt synspunkt, at man ikke kan stille dem f. eks. som søskende eller som børn i arveafgiftsmæssig henseende, men der er altså ikke hjemmel til det. Der er ikke mulighed for det i den lov, folketinget har vedtaget. Kan det menneskelige synspunkt, hr. Helge von Rosen redegjorde for, finde udtryk i en administrabel, afgrænset dispensationsbestemmelse, ja, så ser jeg det meget gerne og ser det meget gerne drøftet i det udvalg, der skal nedsættes om denne lovgivning.

Ømann: Med finansministerens slutbemærkning var det egentlig ikke nødvendigt, at jeg kom herop, for jeg ville have sagt: mon det dog ikke er muligt efter en drøftelse i udvalget at finde frem til den hjemmel, som finansministeren mangler med hensyn til at tillade en mildere arveafgiftsbelægning i tilfælde, hvor der foreligger faktiske økonomiske fællesboer. Vi behøver ikke at blande andre ting ind i det, det afgørende er, om der har foreligget et faktisk fællesbo, som gør det rimeligt, at de ikke falder ind under en dyrere afgiftsbestemmelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.